

Pradėjus
vaikščioti į
nepažįstamų
žmonių laido tuves,

DEBORAH
MOGGACH
LAIDO-
TUVIŲ
DŽIA-
ZAS

jos
gyvenimas
ima panėšėti
į svaiginamą
džiazo improvizaciją

*DEBORAH
MOGGACH*

*LAI DOTUVIŲ
DŽIAZAS*

DEBORAH
MOGGACH

LAIDO-
TUVIŲ
DŽIA-
ZAS

Iš anglų kalbos vertė
Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

2022

PROLOGAS

Pamačiau ją dėvėtą drabužių parduotuvės vitrinoje. Mažą juodą suknelę. Apvalia iškirpte, priglundančią prie kūno. Ji dvelkė cigaretėmis ir martiniu – stebėtinai provokuojamas drabužis pajūrio miestelyje pačiame vasaros įkarštyje. Suknelė buvo aptempta ant manekeno su nupieštais antakiais ir tamsraudonėmis lūpomis, stulbinamai panašaus į Petulą Clark*. Jis stovėjo palinkęs ir pakreipęs galvą į mane, tarytum ruošdamasis užtraukti dainą. Jam aplink kaklą vijosi plunksnų boa. Joms – toms dėvėtų drabužių parduotuvėms – būdingas savotiškas kvapas, tiesa? Šitiek praeičių, šitiek gyvenimų; skalbk neskalbęs – jų neišplausi. Įprastai pačiupinėjusi kelis nertinius nešdinuosi lauk, bet tą dieną buvo kitaip.

Pasiplaukiojimas mane atgaivino. Per pusę valandos vanduo nuplovė kelis pastaruosius mėnesius, siaubą ir išdavystę. Švietė saulė. Jaučiausi apsivaliusi – ir pačiu laiku. Per ilgai gyvenau tamsoje. Žvelgiau į suknelę, laukiančią manęs už mano pačios vaiduokliško atspindžio stikle. Nenučiuokiau, kodėl ji mane patraukė, bent jau tuo metu. Nenučiuokiau, ar tiks.

* Petula Clark (g. 1932) – britų dainininkė, aktorė ir kompozitorė, išgarsėjusi dainomis *Downtown*, *This Is My Song* ir kt. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

Bet ji tiko. Apsipūkavusi juoda vilna, priglundanti, bet ne pasibaisėtina aptemta – juk man buvo septyniasdešimt, ne tas amžius, kad rengčiausi kaip jauniklė. Subtili, bet ne vulgari, su apvalia iškirpte ir ketvirčio ilgio rankovėmis. Stovėdama už užuolaidos persirengimo kabinoje, žvelgiau į save veidrodyje. Net toje negailastingoje šviesoje šlapiais po maudynių plaukais pokytis buvo sukrečiamas. Buvau patraukli nenusakomo amžiaus moteris, net pati vargiai save atpažinau.

Gyvenimas nenuspėjamas, tiesa? Atsitiktinumai, pasirinkimai. Kodėl ta gatvė tame mieste? Kodėl ta suknelė? Kodėl kažkas kaip tik tuo metu ją išmetė? Gal mirė arba priaugo svorio, arba paprasčiausiai suprato, kad niekas neberengia kokteilių vakarėlių?

Sustojau prie prekystalio.

– Pirksiu.

PIRMA DALIS

PIRMAS SKYRIUS

Tai buvo savotiškas pamišimas. Tuo metu tai suvokiau. Kaip galėjo tokia moteris kaip aš iškrėsti tokį dalyką? Tačiau buvau siaubingai išduota ir sukrėsta. Kritau, bet visos šakos buvo nupjautos, nebuvo, už ko užsikabinti. Be to, jaučiausi beprotiškai vieniša.

Tai irgi ne pasiteisinimas, bet gal niekada to nepatyrėte. Mėnesių mėnesiai stūgaujančios vienatvės. Buvau viena, kai atnešė advokato laišką. Šalia nebuvo Grego, kuris pažvelgtų į žodžius, ištrinčius mūsų bendrą gyvenimą. *Kas čia dabar? Duok, aš sutvarkysiu. Turbūt ne tuo adresu atnešė.*

Buvau viena, kai automobilis sugedo Šiauriniame aplinkkelyje pirmą valandą nakties. Kai užsikimšo latakas ir vanduo pradėjo tekėti sienomis. Kai santehnikas mane nugrėžė ir sugedo nešiojamasis kompiuteris.

Buvau viena, kai atvyko rausvaskruostė veterinarė – papasakojo ką tik ištekėjusi – užmigdyti šuns. Grojau Joni Mitchell, tą dainą, kurioje jos mylimasis uosto pirštus, spoksodamas į padavėjos kojas. Sidnio galva – sunki ir nejudri – nusviro ir sustingo man ant kelių.

Tai štai. Buvau šešiasdešimt devynerių ir pirmą kartą gyvenime viena. Mano draugė Azra pareiškė:

– Ir gerai, kad juo atsikratei, Gregas buvo netikėlis, dabar galiu tai pasakyti. Tu ne per sena susirasti kitą vyrą. Nueik į parką, ten jų sočiai, vedžioja šunis.

– Nebeturiu šuns.

– Pavadėlį vis dar turi, tiesa? Vaikšėciok šūkaudama: *Sidni, Sidni*. Kas nors būtinai prieis padėti.

Nusijuokiau – pirmą kartą per kelias savaites, koks keistas garsas. Azra mokėjo mane prajuokinti. Nuostabioji Azra, drybsanti ant mano sofos apsupta cigaretės dūmų. Dieve, kaip aš ją mylėjau.

Gregas nekovojo su manimi dėl namo. Jis persikėlė į aukštesnę plotmę – aiškiai davė tai suprasti. Mūsų šeimos namai virto susikauptisio šlamšto mauzolinėjumi.

– Kam reikia šitiek *daikty*? – stebėjosi jis. – Žmonės devintą prakaitą lieja eidami į darbus, kurie nepatinka, kad galėtų pirkti daiktus, kurių nereikia, vien tam, kad padėtų korporacininkams nusikaltėliams naikinti planetą.

Jis pareiškė atsikratęs nuosavybės ir išvykštęs į tylos stovyklą Ratlande.

– *Ratlande?*

Jis kraustėsi į nežinomą grafystę. Mes niekada gyvenime neištarėme žodžio *Ratlandas*. Kiek daug nežinomų dalykų jis atras be manęs. Jo balsas buvo sielvartingas, bet keistai džiugus.

– Man reikia vienatvės, kad pradėčiau dvasinę kelionę. – Tai jis pasakė be lašelio humoro. Tada ir supratau jį praradusi. – Aš nieko nenoriu, gali pasilikti viską.

Tai buvo netiesa. Jis pasiliko namelį Dorsete. Ketino ten gyventi. Svarstėme, ar neapsigyventi ten išėjus į pensiją, bet nusprendėme, kad mirtume iš nuobodulio.

Viskas pasikeitė. Gregas peržengė nuobodulio ribas. Žvelgdamas į bekrasčių vandenyną, jis grįš į save, taps nuodėmės nesuteptu Gregu, kurio ramybės nedrumsčia kompromisai ir pažįstami dalykai, paskolos ir storėjantis liemuo, šeiminiai kivirėai, nesibai-giantys lūkesčiai ir nusivylimai tiesiog tveriant metų tėkmę. Kurio ramybės nedrumsčiu aš.

– Tai ne dėl tavęs, – sakė jis. – Tu nieko nepadarei. Tiesiog susidūręs su vėžio grėsme supratau, kad gyvenimas labai trumpas, būtina išnaudoti kiekvieną dieną, skirti dėmesį svarbiems dalykams...

– Tai *aš* nesu svarbi?

– Būk atvira, Pru. Tu irgi tai pajutai, matau. Turime tik vieną gyvenimą...

– Ak, užsičiaupk...

– Ir turi pripažinti, kad mūsų santuoka išsikvėpė. Ji tapo nyki ir nuspėjama, nebeteikiame vienas kitam džiaugsmo, sakant gryną teisybę, mes jau daugelį metų nebuvo laimingi, ar ne metas išdrįsti ir išsiskirti kaip draugams...

– *Draugams?*

– Ir iš naujo atrasti šitiek metų snaudusias asmenines savybes, puoselėti jas ir leisti joms klestėti – ir tau, ir man, – ar nesame sau skolingi...

– Kas ji?

– Ką?

– Su kuo dulkiniesi? Turbūt turi kokią mergužėlę, kitaip netauzotum tokių niekų.

Bet jis prisiekė, kad kitos nėra, ir kaipmat prapliupo verkti. Pradėjęs lankyti psichoterapiją, Gregas tapo jautresnis. Jis nuėjo gydytis depresijos ir, regis, jam pavyko. Mano paniuręs knygas mėgstantis sutuoktinis virto kulto nariu, nykiu ir žvilgančiu, su pastebimai pasitaisiusia nuotaika ir naujutėliu savivokos žodynu. Ne, savimylos. Atvirai pasakius, man labiau patiko senasis Gregas, kurio sunkūs žingsniai dunksėdavo ant laiptų lyg žmogaus, einančio į kartuves.

Taigi, kitos moters nebuvo, buvo tik jo vadinamoji fasilitatorė, palengvinusi mūsų santuokos baigtį.

Pamišimas atėjo vėliau. Iš pradžių tiesiog jaučiausi sukrėsta. Viskas įvyko labai greitai, juk negali kovoti su žmogumi, kuris švelniai ir labai globėjiškai duoda suprasti, kad tavęs nebemyli. Kuris

pareiškia, kad tai ne tavo kaltė, o jo. Kuris mėgina iš naujo išgyventi jaunystę arba patirti brandaus amžiaus krizę – ar kas tai, po šimts, bebūtų, – palikdamas tave vieną pasitikti ateities.

Paprasčiausiai nebuvo ką sakyti. Žinoma, mums iškildavo problemų, bet visada sugebėdavome pasikalbėti. Bet štai guma nutrūko ir mudu buvome nublokšti į skirtingas puses – du senstantys nepažįstamieji. Ar tie drauge praleisti dešimtmečiai buvo tik iliuzija? Klausiausi, kaip virsčioja spintelės, kaip bilda jo žingsniai viršuje, kaip darda lagamino ratukai. O tada, liūdnai mane apkabinęs, jis dingo, išsivadavo – ir neprireikė nė vieno kivirčo.

– Kokia tu nevykėlė, kad leidai jam išsisukti, – pasakė Azra. – Reikėjo pakovoti.

– Kovodamas *nepriversi* kito žmogaus vėl tave pamilti.

– Arba nueiti pas psichologą ar panašiai.

Po teisybei, man atrodė, kad pastaraisiais mėnesiais mudu su Gregu sutarėme gerai. Jo depresija atsitraukė. Sėdėdami kine vis dar laikydavomės už rankų. Kadangi abu buvome pensininkai, planavome įveikti Pakrantės taką; kalbėjomės, ar nepardavus visko ir nusipirkus namo uždaroje gyvenvietėje, kurioje gyventume su kitais kūdikių bumo kartos atstovais, klausydamiesi *Led Zeppelin* ir gausiai gerdami. Atsisakėme skrydžių lėktuvu, todėl ištisus vakarus kiurksodavome internete, aiškindamiesi, kaip nukakti į Italiją traukiniu. *Tik ne kruizas*, – dažnai juokaudavome mes. – *Na ir baisi mintis, penktasis pragaro ratas, kodėl, po galais, žmonės į juos leidžiasi?*

Nors iš tiesų geriau pagalvojusi prisiminiau, kad tuos pokalbius užvesdavau aš. Gal Grego mintys jau buvo kitur, kurpė pabėgimo planus, svarstė, ko atsikratyti ir ką pasiimti. Dėliojo, kada man pranešti. Repetavo, ką pasakyti mūsų vidutinio amžiaus plačiai išsibarsčiusiems vaikams, kurie gal ir nuspėjo, kad tai nutiks, o gal ir ne.

O gal tai buvo impulsyvus sprendimas, pakurstytas vienintelės akimirkos, visiškai nesvarbios akimirkos, pavyzdžiui, matant, kaip

dedu kapsulę į indaplovę. *Nebenoriu būti susituokęs su šita moterimi.* Vos tai supratęs, jis pasijuto bejėgiškai nuneštas tolyn, nebeliko kelio atgalios.

Nežinia. Klausti per vėlu. Leidau dienas viena savo priplėkusiame name ir nebuvo kam jo išvėdinti. Krūpčiojau nuo menkiausių garsų. Tomis pirmomis savaitėmis jaučiausi pernelyg pažėidžiama, kad eičiau į lauką, tačiau viduje valandos tįso iki begalybės. Draugai pakviesdavo mane vakarienės, bet juk turėjau kaip nors prastumti ir likusią dienos dalį. Buvo lapkritis, temo ketvirtą. Kai pavykdavo išsijudinti, apeidavau namą ir įjungdavau šviesas, bet tada toptelėdavo: kam vargintis dėl savęs vienos?

Ilgėjausi jo. *Labai* jo ilgėjausi, nors drauge jatau kartėlį ir pažeminimą. Ilgėjausi draugiškų pabumbėjimų, kai per televizorių rodydavo Donaldą Trumpą. Ilgėjausi bendrystės vis labiau nuviliančiame pasaulyje. Pašnekesių ir banalybių. Užvis labiausiai ilgėjausi pokalbių, net jo erzinančio įpročio užduoti klausimą būtent tada, kai mano burna būdavo pilna dantų pastos. Turėjau tiek daug ką pasakyti, bet dienoms slenkant žodžiai nusėsdavo. Visos tos mintys, besisukiojančios galvoje, visi tie neišsakyti žodžiai – ką galėjau su jais padaryti? Savaiame suprantama, negalėjau užmigti. Ilgėjausi jo saugaus glėbio naktimis. Jo nuogo kūno, odos kvapo. Kaip jis ištvėrdavo vienatvę?

Mat dabar jis buvo įsikūręs Dorsete, gyveno naują gyvenimą. Ką jis veikė per dienas? Ar nesiilgėjo mūsų ginčų? Klykaujančios žuvėdros to nepakeis. Norėjau sužinoti apie naujausią jo dukterėčios bičą ir jo draugo Bingo sveikatos tyrimo rezultatus. Bet šiomis temomis nebegalėjome kalbėtis, jis aiškiai davė tai suprasti.

Buvau netikėtai pamesta ir per naktį tapau viena tų moterų, kurių slapta gailėjau ir vis norėjau pakviesti vakarienės. Vienių moterų su vienišais bilietais į kiną ir vienviečiais viešbučio kambariais, ir šaldytais veganiškais apkepais vienam. Ir kate, visada su kate. Dabar buvau viena jų.

Mūsų namas stovėjo Masvel Hile*, o tai viską tik dar labiau pablogino. Masvel Hile buvo įsikūrusios vien pasipūtusios poros, gyvenančios pavydėtinus gyvenimus. Temstant vaikščiodavau gatvėmis ir dairydavausi į kaimynų langus, virtusius lempų nutvieks-tomis vidurinės klasės pasitenkinimo iliustracijomis. Dešimtmečiai vaikai, griežiantys smuiku. Šventinės vakarienės žvakių šviesoje. Paugliai, dūkstantys su labrapudeliais. Moterys dainavo choruose ir užsiėmė pילותsu, o jų vyrai žaidė futbolą ir siuntė vaikus į privačias mokyklas, nors skaitė *The Guardian***.

Jie eidavo į pasimatymus ir vadino vieni kitus geriausiais draugais – šlykštu, tiesa? Kai kurie buvo susituokę jau antrą kartą ir dar labiau puikuodavosi. Kiti apskritai nebuvo susituokę, mat tikėjo, kad dokumentas nieko nekeičia, ir šitie buvo labiausiai pasipūtę iš visų. Ir kiekvieną šeštadienį jie eidavo į ūkininkų turgų, kuriame be perstojo visiems šypsodavosi.

– Fu. Mane nuo jų vėmti verčia, – pasakė Azra. Ji gyveno virš turkų užkandinės. Nuo jos namų iki Masvel Hilo – tik neilga kelionė autobusu, bet ten buvo kitas pasaulis. – Lažinuosi, kad tie vyrai dulkina savo asistentes.

Azra gyveno viena, bet *ji* nebuvo apgailėtina. Kaip tik priešingai. Ji buvo nuožmi, laukinė būtybė. Ilgomis kojomis ir vešliais plaukais, kuriuos pagražindavo rausvomis ir mėlynomis sruogomis, o kartais nudažydavo juodutėliai. Jai buvo nuspjauti dėl savo amžiaus. Ji apsukdavo galvą ir vyrams, ir moterims, o su jais baigusi tiesiog išspjaudavo. Pažinojau ją visą amžinybę ir jos nuotykiškai pasiekdavo mano santuoką lyg tolimas tamtamų dundėjimas džiunglėse. Palyginti su josios, mano gyvenimas atrodė toks nykus! Ji buvo mano geriausia draugė ir aš ją mylėjau visa širdimi; likus vienai, tas jausmas dar labiau sustiprėjo.

Mat Azra man buvo įkvėpimas, pavyzdys kuriant naują save.

* Rajonas Šiaurės Londone, vienas geidžiamiausių mieste.

** Liberalių pažiūrų dienraštis.

– Kam reikia vyrų, kurie tik užima vietą? – kalbėjo ji. – Pirmyn, mergyt. Valgyk, kas patinka, daryk, kas patinka. Atsiimk teritoriją. Jei nori, visą dieną nesikelk iš lovos. Jei nori, kiaurą naktį linksminkis. Bezdėk lovoje, lepinkis, *nesilepink* – visiems nusišikt! Važiuk su manimi atostogų, pasigerk, pasijuok. Atsikratyk jo daiktų ir paversk namą *savo* namais. Pasismagink, juk su nuobodžiuoju Gregu mažai to patyrei, tiesa, širdele?

Mane nustebino jos panieka Gregui. Šiaip jau Azra nebuvo takto įsikūnijimas, bet šiuo klausimu ji slėpė savo jausmus, turbūt iš pagarbos man. Dabar viskas išsiveržė lauk.

– Jis virto pasipūtusiu senu ožiu. Ar tavęs neerzino, kaip prieš pasakydamas nuomonę apie ką nors jis atsikrenkšdavo? Ir kaip visiems pasakodavo dirbęs dėstytoju Londono ekonomikos ir politinių mokslų mokykloje? Jam visada pavykdavo kaip nors tai įterpti. Ir kaip jis sutiko Micką Jaggerį – *tą faktą* taip pat visada paminėdavo. Jis buvo pamišęs dėl įžymybių.

– Nejaugi?

– Dieve, Pru, ar nepastebėjai? Bet daug daug blogiau buvo tai, kaip jis tave žemindavo.

– Nejaugi?

Ji užvertė akis.

– Nuolat. Vis trypdavo. Trypt trypt trypt. Girdint kitiems, prieštaraudavo tau, menkindavo tave ir panašiai. Kaip pamišęs viską kontroliavo. Nieko keisto, kad jautėsi nevisavertė. – Ji čiupo mane už rankos. – Bet nesi tokia, *tikrai* nesi! Dvidešimt metų mokytojavi kiekiausiajame Haknio vidurinėje, *Gregui* tik pasvajoti apie tai, be to, esi šmaikšti ir graži, ir protinga, ir užauginai du nuostabius vaikus...

– Nebuvo jis toks blogas. – Absurdiška, bet pajutau dilgtelint atsidavimą. – Manau, giliai širdyje jis jautėsi nevisavertis. Todėl buvo toks niūrus ir nesukalbamas. Viskas dėl to, kad vaikystėje jį išsiuntė į internatinę mokyklą, ten jis jautėsi apleistas, tai jį labai traumavo, būčiau

galėjusi, būčiau nudobusi jo tėvus. Jis daugelį metų sirgo depresija, pati tai žinai, bet jis stengėsi taisyti, juk geriau vėliau nei niekada, ir tas vėžys jį turbūt sukretė. Jis stengėsi, dievaži. Lankė psichoterapiją.

Azra gūžtelėjo pečiais.

– Nesuprantu, kodėl užstoji tą šiknių. Aš tik norėjau padėti.

Suėmiau ją už kaulėtų pečių ir apkabinau. Apsikabinome nerangiai, sėdėdamos ant taburečių jos virtuvėje. Ji nusibraukė nuo kaktos plaukus ir vėl atsigėrė vyno. Nuslysdamos jos ranka, sutilindžiavo apyrankės.

– Atsiprašau, – ištariau.

– Ne, tai *aš* atsiprašau. Nereikėjo taip išsiliesti. Tiesiog taip gera išsakyti, ką jaučiu.

Kai būni susituokęs, žmonės taip nesielgia, tiesa? Santykių pradžioje jie iki kaulėlių išnarsto tavo mylimuosius, bet vos tik susituoki, uždanga nusileidžia ir visa kritika būna nutylima, kol pasirodymas baigiasi, uždanga pakyla ir jie puola vieni per kitus, norėdami išsakyti, koks pasibaisėtinas buvo tavo sutuoktinis.

Tą dieną Azra buvo itin įsitempusi ir mums pasikalbėjus nutilo. Jai turbūt pasirodė, kad pasakė per daug, net matuojant jos standartais.

Žinoma, jos išsakyta kritika Gregui mane pakylėjo. Bet kartu jaučiau nuoskaudą, kad ji anksčiau apie tai neprasitarė, nė puse lūpų, ir nepasisiūlė manęs palaikyti. Juk ji daugelį metų pažinojo mus abu.

Ir, tiesą sakant, nebuvo jis *toks* blogas. Kitu atveju ji turbūt būtų laikiusi mane kvaile. Azra buvo aistringa moteris, linkusi išsiliesti ant visų, ir kartais jos žodžiai nepasiekdavo tikslo. Gal jos priešiškumas gimė iš Grego dviprasmiško požiūrio į ją.

Mat aš seniai įtariau, kad Azra jam atrodo grėsminga. Jis tylėjo, nes ji buvo mano draugė, bet kartais šis tas išsprūsdavo. *Ji tokia boba su kiaušais, ką? Ir kaip ji tauzija apie patriarchatą ir rasinį profiliavimą, ir panašius dalykus – nė žodeliu neįsiterpsi. Kokia nemandagi.* Negalėjau nepritari dėl nemandagumo, bet Azra daug ką jautė

giliai ir nekvaršino galvos, ar jos nuomonė skaudino žmones. Aš ir pati gana dažnai tapdavau jos nemandagumo auka.

Be to, jos vaikystė buvo sunki. Ji gimė Sanderlande, buvo auginama vienišos motinos ir patyrė tikrą skurdą. Tačiau paauglystėje pabėgo iš namų, pakeleiviniais automobiliais pasiekė pietus ir pasivadino Azra vien todėl, kad jai patiko tas vardas. Labai žavėjausi jos drąsa; tiesą sakant, šiek tiek ja stebėjausi. Ji buvo laisvos dvasios, labai stačiokiška ir niekam neįsipareigojusi. Tokiomis aplinkybėmis mandagumas buvo paskutinėje vietoje.

Dar man atrodo, kad Gregui grėsmę kėlė jos biseksualumas. Pastebėjau, kad vyrams tai būdinga. Jie numano, kad moteriai patenkinti pimpalo nepakanka ir kad biseksuali moteris turbūt mieliau rinktųsi kitą moterį. Vadinasi, jie tampa nereikalingi.

Bet Azrai visa tai nerūpėjo. *Kai įsimyliu, mažiausiai suku dėl to galvą. Tai tik žmogus, visiems turėtų būti nusišikt.*

Man nebuvo nusišikt. Tačiau apsimėčiau jai pritarianti. Iš tiesų jos lengvabūdiškas pareiškimas man atrodė šiek tiek pretenzingas, bet ji buvo mano sielos draugė – su Gregu manęs niekada nesiejo toks ryšys. Ji buvo mano sielos draugė ir gelbėtoja.

Tuo metu jis buvo išėjęs jau keturis mėnesius. Lauke leidosi saulė. Mudvi su Azra ištuštinome butelį vyno ir pakaitomis kabinoje ant duonos gvakamolę tiesiai iš indelio. Buvo keistai šiltas saulis ir Azros langas buvo atdaras. Iš Karimo užkandinės sklido kebabų kvapas. Ant gretimo stogo, tarp palydovinių antenų ir ventiliacijos kaminių, tupėjo varna. Ji pakreipė galvą ir mažai mane nužvelgė, vertindama mano mintis, tada liuoktelėjo į šoną ir nuskrido.

Azra nykščiu paglostė man dilbį.

– Be reikalo tiek prikalbėjau. Kas bus, jei susitaikysit? Jausiuosi kaip visiška kvaiša.

Bet jis išėjo. Ilgai užtrukau, kol tai įsisąmoninau, bet jis išėjo visam laikui.

Sudomino? Pirkite knygą LAIDOTUVIŲ DŽIAZAS
ir skaitykite istoriją iki pabaigos

Pru senatvę pasitinka viena: vyras, numojęs ranka į ilgametę santuoką, leidžiasi į dvasines paieškas, vaikai jau užaugę ir išsibarstę po pasaulį, laimingos draugų poros tik erzina nesibaigiančiomis kelionėmis ir kalbomis apie vaikaičius. Gerai, kad šalia yra draugė Azra – charizmatiška vienišė, raginanti Pru mėgautis nauja laisve.

Tačiau ištrūkti iš vienatvės ir sielvarto gniaužtų nelengva. Dar neatsigavusi po skyrybų, Pru netyčia atsiduria nepažįstamo žmogaus laidotuvėse. Netikėtas nuotykis pažadina iš sąstingio, todėl jai topteli: kodėl to nepakartojus? Juk tai tik nekalta pramoga, tiesa? Ji niekam nekenkia, o laidotuvės – puiki proga susipažinti su simpatišku našliu. Pru apsivelka elegantišką juodą suknelę ir įsimaišo tarp gedinčiųjų.

Pradėjęs vaikščioti į nepažįstamų žmonių laidotuves, jos gyvenimas ima panėšėti į svaiginamą ir nenuspėjamą džiazą improvizaciją.

*Kandus, britišku humoru
pagardintas pasakojimas apie tai,
kad sulaukus septyniadešimties
gyvenimas nesustoja.*

